

KUNDERŮV
NÁVRAT DO
ČECH

Literárněkritická hra

1. - 3. OBRAZ

U Kunderů v ložnici - V noci na ulici - Na
procházce na náplavce

Petříček Bellot

Parabellum Periodikum

1. obraz – U Kunderů v ložnici

Pařížská ložnice. Potemnělý, jelikož nikdo neví, jak vlastně vypadá. A taky proto, že je noc. Ze tmy se pomalu vynoří postel se starým manželským párem. Muž se najednou zvedne (je to Milan KUNDERA) a praví:

KUNDERA: Zatraceně, Věro, měl jsem vidění!

VĚRA: Už zase, Milane? Vždyť jsi říkal, že už jsi s tímhle skončil... Vyhodil jsi všechny horoskopy i siderická kyvadla.

KUNDERA: Ale to jo, to už je pryč jako lyrickej věk. Jenže tohle bylo jiný, poslouchej. Zjevil se mi nějaký člověk, co člověk, to byl možná spíš polobůh... Představil se jako Petříček Sellier a---

VĚRA: Mankote, co to má zas bejt? Jakej Petříček Sellier.

KUNDERA: Měl kolem sebe záři a bylo to velmi skutečné. A pravil mi: „Vrať se ke kořenům, vrať se do své země a srovnej tam účty své!“ Musím to učinit!

VĚRA: Prosimtě, neblbni, tvoje vlast už neexistuje. Československo zaniklo.

KUNDERA: Česko stačí, Slovensko beztak nikoho nezajímá. Věro, přines mi umělý knír, sluneční brejle a klobouk, ať mě tam nikdo nepozná! Vůbec by mě zajímalo, v jaké kondici je dnes česká literatura! Hezky se k těm literátčíkům přiblížím v převleku, nechám je, ať se mi předvedou, pak sundám kňoura a brejle a ukážu se jim! Určitě se na mě všichni těší!

VĚRA: Sakra, Milane, dyť je skoro půlnoc. Normálně si lehni a ráno už si na to ani nevzpomeneš.

KUNDERA: Ale vzpomenu!

VĚRA: Ale Milane, vždyť současná česká literatura už je úplně někde jinde. To už ti ujelo...

KUNDERA: Ha? A co třeba tohle: „Hanba mužům, kterým žena vládne!“ – he, Jirásek. Mohli se potkat Milan Kundera a Alois Jirásek? Ano! Jsou tudíž současníci. A jsou současní čeští spisovatelé moji současníci? Směšná otázka! To bych musel být mrtvý, aby nebyli mými současníky. Takže vidíš, jak současnou českou literaturu znám. Jen se s ní chci potkat naživo.

VĚRA: *(k sobě)* Mankote!

KUNDERA: Takže dost řečí! Telegramuj na letiště, že chci ještě teď v noci něčím letět do ČR, já si jdu zatím sbalit. *(odejde)*

VĚRA: Jéminkote, co ten si zase vzal do hlavy. Nejdřív, že chce vidět českého premiéra... no, to jsme si taky užili s tím praštěným životopiscem potom. Jsem zvědavá, co nás čeká ještě teď... Ach jo, ještě, že jsme už staří... anebo taky nejsme. To jsem zvědavá, jestli se mi sem vůbec vrátí...

2. obraz – V noci na ulici

Ulice, tak trochu v mlze. Jsou matně vidět světla, budovy, dlažba, lavice. Z té se náhle vynoří Milan KUNDERA, ale je v převleku – s umělým knírem a slunečními brýlemi.

KUNDERA: Zatrადудy, tak to vypadá, že jsem se ztratil ve hlavním městě země, kde mám občanství! To je ostuda. A do toho ta zatracená mlha a v těchhle brejlích je prd vidět. Éch, musím si sednout.

Sedá si na lavičku, když najednou nadskočí. Na lavičce už někdo seděl!

KUNDERA: Jéžíšmarja, mě snad trefí šlak bo co? Kdo jste? A co tu takhle v noci a v mlze sedíte?

PETŘÍČEK BELLOT (dále pouze PB): Já? Kdo jsem já?

KUNDERA: Ale já vím! Vy jste určitě Vergilius, že jo! A jdete mě provést!

PB: No, vedle, ale vlastně ne až tak moc. Jsem Petříček Bellot a rád bych byl vaším průvodcem v pekle, očiřtci a ráji současné české literatury, pane Kundero.

KUNDERA: Zatraceně! Jak jste poznal, kdo jsem?

PB: Žádný strach, mně bylo vnuknuto zvláštní vědění, já to poznám. Právě proto jsem nejlépe kvalifikovaný, abych vás provedl po současné české.

KUNDERA: No, ale máme problém, za chvíli nám letí letadlo do Prahy a já nevím, kudy se dostaneme na letiště. V téhle mlze...

PB: A skutečně se domníváte, že něco takového potřebujeme? Zapomeňte na letadlo, vůbec by jich na světě mělo být míň. Hleďte, mlha se rozplývá!

Mlha se skutečně rozplývá a na jedné z budov se objevuje nápis MONTMARTRE.

PB: Vidíte, v Praze už jsme!

KUNDERA: Jo? No, vy mi budete asi pěkně podařený průvodce. Když jsme v Praze, tak proč je támhle napsáno „MONTMARTRE“?

PB: Ale no tak, tak se jenom podívejte na tu ceduli kousek vedle. A sundejte si ty brýle, probůh, věřte mi, že vás stejně nikdo nepozná.

KUNDERA: Pravda je, že v těch brýlích skutečně moc nevidím. Ale sundavat si je budu teprve, až se budu chtít odhalit a říct: jsem ten, který jsem. Ale víte co, hodím si je trochu nakřivo, abych aspoň něco viděl, to zas jo. Třeba uvidím koutkem oka skutečnost v její nahotě.

PB: Dobrý, tady vás musím zadržet, vy nemluvte o nahotě, jináč z toho bude esej. Koukněte teda na tuhle ceduli!

Mlha se zase kousek rozplyne a odhalí ceduli s nápisem ŘETĚZOVÁ.

KUNDERA: Jéminkote! Řetězová! No, tak to jsme na dobré adrese. To zajdeme do kavárny hned tady naproti ne? Ta byla vždycky dobrá!

PB: Hm, tak to hned první moje průvodcovská štace pro vás bude asi zklamáním. Protože Řetězová už není vůbec dobrá, stejně jako Dobrá už není adresa a už vlastně ani ta adresa to není. Nalijme si čistého vína (což právě určitě nedělejme tady v Řetězové) – z Řetězové se stala, no, jak to říct, sračka.

KUNDERA: Propánajána. No, tak co se dá dělat. Kam teda zajdeme?

PB: Éch, no, pojďme se projít po nábřeží.

KUNDERA: Ale nepozná mě tam někdo?

PB: Možná ano, ale jedině proto, že jste v zahraničí známější než tady a místní na tom nábřeží sotva najdete.

3. obraz – Na procházce na náplavce

KUNDERA a PETŘÍČEK BELLOT se prochází po náplavce. Všude se tu táhne smrad a jsou tu spousty lidí. Nehostinné místo.

KUNDERA: Tak ale teď už k věci. Na co bych si měl dávat pozor při konfrontaci s mladou českou literaturou?

PB: No, to se ptáte skvěle! V první řadě je potřeba si dát pozor na Ondřeje Horáka. Je to prozaik a literární kritik.

KUNDERA: Proč si na něj mám dávat pozor?

PB: No, on vás totiž asi tajně miluje. Protože jinak je samozřejmě nevysvětlitelné, že nepíše stejně dobře jako vy. Prostě – aby česká literatura neměla lepšího spisovatele, než jste vy.

KUNDERA: Och, no to je hezké, ale tak přece jenom, ještě tu je Hrabal, že jo.

PB: Myslíte Ondřeje Hrabala? Toho básníka? Ale to přece ne...

KUNDERA: Herdek, tak ale vždyť jste říkal před chvílí, že to je prozaik a kritik.

PB: Ale ne, to byl Ondřej Horák, ne Hrabal.

KUNDERA: Šmankote, další Ondřej H.?

PB: No jo, na to si dejte pozor. A k tomu tady je ještě Ondřej Hložek, a to jsme určitě ještě na někoho zapoměli.

KUNDERA: No samozřejmě, však už jsem o tom psal v *Životě je jinde*. Samej básník a tak dále. Tak abychom předešli dalším nedorozuměním – na koho si mám dát ještě pozor, abych si nespletl?

PB: No, v současné situaci byste si v Česku neměl splést hlavně Pavly Novotné...

KUNDERA: No jo, o jedný jsem slyšel dokonce až v Paříži! To je ta *Teorie podivnosti*, ne?

PB: Ale ne, to je Pavla Horáková, ale já měl na mysli Pavla Novotného!

KUNDERA: Himlhergot, a tahle Horáková, ta má něco společného s tím Ondřejem, jak si na něj mám dávat pozor?!

PB: To chraň bůh, ti dva spolu nemaj společného vůbec nic. Teda až na to, že je asi lepší se jim vyhejbat.

KUNDERA: Každopádně já jsem před tím nemyslel toho vašeho Ondřeje Hrabala, ale Bohumila Hrabala.

PB: Jo ták, tak toho nechte spát, na proud řeči a takové kousky tu dneska máme Topola.

KUNDERA: Pepého? On ještě žije?

PB: Ale ne, Jáchyma. Jen pozor, nejen, že si ho nesmíte plést s jeho otcem Josefem, ale i bratrem Filipem, ti jsou dneska docela čtení. Ale pozor! Tamhle je AVOID, tomu bychom se měli radši vyhnout, pokud nechcete být poznán!

PETŘÍČEK BELLOT rychle KUNDERU strhne, otočí ho. KUNDERA se poleká.

KUNDERA: ÁÁÁ! Co to děláte? No, vy jste mi průvodce za všechny prachy! Nejdřív mi uděláte hrozný bordel ve jménech, a nakonec mi málem hodíte infarkt. Já jdu radši zavolat někomu jinému, myslím, že mám pořád ještě číslo na Jana Němce.

PB: Počkejte chvíli!

KUNDERA: Co ještě?

PB: Zrovna je na záchodě. Nechte ho aspoň spláchnout.

Chvíle ticha.

PB: Tak, teď můžete. Ale uvidíte, že si na mě ještě vzpomenete. Já mám trochu jiné vědění než tenhle Janek. Nebojte se ozvat, přivoláte mě zaklínadlem: „Mankote, mankote, mankote! To jsem to zvorál, pomoz mi, Bellote!“